

[Holstein.]

foreningers Bestyrelse havde vedtaget en Resolution til Regering og Rigsdag, som lød saaledes i sine vigtigste Punkter:

„Landboforeningernes Bestyrelse forlanger, at Landbruget faar den Pris for Sterling, som den er værd i fri Handel. En fortsat Opretholdelse af de nuværende kunstigt fastsatte Valutakurser, som ikke har Bund i Landets virkelige Økonomi, rummer en Fare derved, at Landets Mønt ikke er et sandt Udtryk for vort Lands økonomiske Kræfter under fri Valutaforhold.“

Nu lyder Venstres Punkt 4 saaledes: Afsvækning af de tvingende Baand, som valutarisk er lagt over dansk Erhvervsliv.

Det ærede Medlem Hr. Krag har altsaa paa ny faaet Interesse for yderligere Krone-sænkning, den maa blot ikke finde Sted — som han har udtrykt sig — i Kraft af en politisk Beslutning; Valutaordningens erhvervsøkonomiske og valutarisk snærende Baand skal slækkes, men de bør slækkes af sig selv.

Det ærede Medlem Hr. Krag er tilsyneladende — men vistnok ogsaa kun tilsyneladende — ikke klar paa, dels at en Krone-sænkning, saa længe vi har Valutaordningen, ikke kan finde Sted uden ifølge en politisk Beslutning, dels at et Partis politiske Programkrav vil sige Krav til Statsmagten om politiske Beslutninger. Et Parti kan i en given Sag haabe og ønske; det kan forholde sig som Supplikanten i Heibergs Vaudeville:

I et Aar kan man haabe og frygte,
i et Aar kan man let blive Bét;

men med politiske Programkrav til en Regering har dette intet at gøre. Et Parti kan haabe, at der maa hænde noget, haabe, at Regeringen beslutter sig til — altsaa dog Haab om Regeringsbeslutning — vedblivende at føre en Politik, som, hvis den fortsættes, medfører Kroneslækning —, altsaa som en Konsekvens, en Følge af Regeringens Politik, som den højtærede Regering bruger Valutaordningen til at tilsløre, og som først bliver afsløret ved Regeringens Afgang, naar andre skal rage Kastanierne ud af Ilden for Regeringen. Fromme Ønsker og Haab er imidlertid ikke politiske Programkrav, som en Opposition kan leve paa og drive Agitation for; det er ikke Realpolitik, men blot illuderende parlamentarisk Taktik.

To Dage før Paaske nedstemte Partiet Venstre her i Salen en valutapolitisk Dagsorden under intetsigende formalistiske Paa-skud, skønt denne Dagsorden hvilede paa Andelsslagteriernes og -mejeriernes Dele-

geretforsamlingers Resolution; 8 Dage senere fremsatte Venstre en Dagsorden, som valutapolitisk, for saa vidt den overhovedet skulde sige noget, i saa Henseende i Realiteten sagde det samme som de Uafhængiges Dagsorden, blot i uklare og vidtløftige Vendinger. Overhovedet udtrykte denne Dagsorden det samme som den L. S.-Resolution før Forliget i December 1933, som det ærede Medlem Hr. Krag har kaldt et Dolkestød i Ryggen paa Venstres Forligspolitik. Det ærede Medlems Aggression mod L. S. i April er, synes det, blevet afløst af Docilitet over for L. S. Som Dolkestøder er det ærede Medlem — det er jo en gammel prøvet Førertradition i Venstre — ikke uden robust Haandelag, og hvad han ikke kan, kan hans Kollega, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Hauch. Hans i Form og Indhold lige betydelige Landboforeningsproklamation, før Rigsdagen tog Ferie, viser det med al fornøden Tydelighed. Efter Paaske fik det ærede Medlem Hr. Krag sit Parti til at vedtage et i Form og Indhold ikke mindre bemærkelsesværdigt Kriseprogrampraab til Danmarks Vælgere, et Manifest, som var et eneste Forsøg paa fagligt og moralsk at tage Livet af L. S. En Maaned senere søgte han at bruge L. S. til at holde Liv i sig selv. Saaledes kan det gaa under det politiske Livs Omskiftelser. Vælgeropraabet endte, som man vil erindre, med Krav om moralsk og materiel Folkesundhed. Dog tror jeg, at man tør sige: først og fremmest materiel Folkesundhed, i hvert Fald for begrænsede Dele af Folket.

Da der paa Generalforsamlingen i et Forsikringselskab stilledes Krav til Lovgivningsmagten om ikke at sænke Kronen, svarede det ærede Medlem, at ham bekendt var der ingen betydende Kredse paa Rigsdagen, der stillede saadanne Krav eller fremsatte saadanne Ønsker. . . (Krag: Citér rigtigt!). Ja, det var Mening i Realiteten, det formelle er ligegyldigt. Det var Realiteten i Svaret, og saaledes har alle almindelige Læsere maattet forstaa det, alle, som ikke er inde i de jesuitiske og sofistiske Manipulationer, som det ærede Medlem er en Mester i. Og da der paa Generalforsamlingen i „Københavns Kreditforening“ fremsattes et lignende Krav, bevarede det ærede Medlem Tavshed, ikke fordi den, der tier, samtykker, men fordi det var saa heldigt, at det hurtigt fra anden Side blev betydet den uheldige Interpellant, at hans Krav var politisk og derfor ikke hørte hjemme i „Københavns Kreditforening“.

Men paa Rigsdagen og i hvert Fald i